

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. - Číslo 2

V Žalci dne 13. ledna 1950

Cena 3 Kčs

Plán naší činnosti

(k bodu 5 plánu činnosti SČzV)

Pomalu si už dnes ani nedovedeme představit u nás nějakou neorganizovanou, neplánovanou činnost „na zdařbůh“. Dvouletý hospodářský plán a zvláště první rok pětiletky, který přinesl tolik radostných výsledků, vykonaly své dílo. Pojem plánování se vžil tak, jako málokterý jiný, pronikl do vědomí všech, kdo již plně pochopili, že náš život není dílem náhody, závislým na libovůli nebo spíše zlovůli nejrůznějších vlivů a t. zv. nepředvídaných okolností a událostí a stal se hybnou pákou cílevědomého, usměrněného rozvoje a vývoje k radostnější budoucnosti. Nemám v úmyslu vypočítávat všechny přednosti plánu a plánování. Ty se projevují a projeví tak zřetelně, že i ten nejzaujatější odpůrce to bude muset konec konců uznat, ovšem někdy trochu pozdě a jen k vlastní škodě.

Chtěl bych jen odpovědět na námitky, které obyčejně vznikají a kde se říká, že ano, plánování je dobrá věc, ale že prý se všechno, vždy a všude plánovat nedá. A nakonec, když něco t. zv. „nepředvídaného“ vznikne, dopadne to tak, že se celá vina svalí na plán a plánování a nikoliv na pravé vinníky, jimiž jsou ti, kdo tento nedokonalý plán vytvořili, nebo se nesnažili upřímně o jeho splnění.

Rozdíl mezi plánovanou a neplánovanou činností je asi takový, jako mezi zdravým vidoucím člověkem, který ví kam jde, a ubohým slepcem, tápajícím ve tmě.

Plánování proniká stále naléhavěji a hlouběji do celého života národa až k jednotlivci. Nejen stát, správní orgány, národní a komunální podniky, závody, obce atd. plánují do detailů svoji činnost, ale i organizace, spolky a dokonce jednotlivci vytvářejí si plán činnosti, který je vodítkem v jejich životě a velkým pomocníkem v práci. Tajemství úspěchu spočívající v plánované a organizované činnosti znaly vynikající osobnosti dějin daleko před námi. Tenkrát bylo toto poznání majetkem několika málo osob, dnes je majetkem širokých lidových mas a je na

Volyňští Češi

prokázali lásku k novému domovu

Obec Český Chloumek vyznamenána dary min. vnitra a KNV v Karl. Varech

V pátek 23. prosince odpoledne byla odměněna nejlépe pracující obec Karlovarského kraje dary min. vnitra a KNV v Karlových Varech.

Touto významnou obcí je Český Chloumek v okrese Toužim, jež byla osídlena až teprve v roce 1947 volyňskými Čechy, kteří osvědčili velkou dávku sebedůvěry, lásky k práci a k novému domovu. Z velmi těžkých začátků, takřka bez chovného dobytka a drůbeže, téměř s holými rukama začínali tehdy osídlenci pracovat. Dnes se mohou hrdě podívat zpět na svou dosavadní činnost. Jejich obec patří mezi nejlepší v Karlovarském kraji, místní národní výbor velmi dobře pracuje za spolupráce všeho občanstva, všichni obyvatelé jsou členy Svazu československo-sovětského přátelství a členy na jaře založeného JZD. Společnou práci si dali do pořádku pole, zavedli si vodovod, vybudovali kulturní dům, zřídili knihovnu, opatřili vhodný chovný dobytek a drůbež, zemědělské stroje i společné pastviny. Místní zemědělci plní také vzorně své smluvní dodávkové závazky.

Předseda KNV v Karlových Varech K. Randák odevzdal místnímu národnímu výboru jménem ministra vnitra ústřednu pro místní rozhlas a jménem KNV kompletní zařízení pro úřadovnu MNV. Předseda JZD Tomáš Čmelík jménem všech družstevníků slíbil, že při budování socialistického hospodářství použijí zkušeností, získaných v Sovětském svazu. Vyhlásil pak závazky družstva: drůbežárna zahájí činnost nejpozději 1. dubna 1950, jarní práce skončí o 7 dní dříve než letos, za vedou řádné účetnictví a hospodařit budou podle pečlivě sestaveného rozpočtu. Slíbil také, že dodávky budou rovněž plnit ještě lépe než letos, kdy splnil předpisy k narozeninám presidenta republiky Klementa Gottwalda.

V závěru slavnostní schůze recitovaly děti místní jednotřídní školy a mládežnický soubor Rebus z Karlových Varů zazpíval české a sovětské lidové písně. Ze schůze byly poslány pozdravné telegramy ministru vnitra V. Noskovi a ministru zemědělství J. Durišovi.

Lid. demokracie Praha 24. XII. 1949

nás, dobrodiní tohoto poznání plně využít.

Je pravda, že jsme dosud v začátcích (někde ani tam ne), že nemáme dost zkušeností, že plány, které tvoříme, nejsou vždy stoprocentní, dokonalé. Jsme ale pevně přesvědčeni, že se budou stále zlepšovat a zdokonalovat — a především plnit. Neboť nejkrásnější plán, do všech podrobností rozvedený a rozpracovaný, prodiskutovaný a schválený — nic neznamená, není-li řádně plněn.

Plán však nesmí být také jen zkostnatělým, byrokratickým dogma-

tem. Zjistíme-li během jeho realizace, že přes všechno úsilí se do něho dostaly chyby, provedeme ihned korekturu. A nezapomínáme ani na kontrolu jeho plnění. Jen tak jej učiníme tím, čím nám má být — hybnou pákou našeho života.

Přesto, že činnost naší organizace není zaměřena na trvalo, má také Svaz Čechů z Volyně svůj plán pro rok 1950. Byl uveřejněn v minulém čísle našeho časopisu. Při této příležitosti můžeme s hrdostí konstatovat, že plán činnosti Svazu na minulý rok byl úspěšně splněn. Tato

skutečnost jistě opravňuje k dobrým vyhlídkám do budoucna.

Otázka je však také jiná. Svaz Čechů z Volyně je zájmová organizace všech volyňských Čechů. Plní své vřelky a z nich vyplývající povinnosti vůči svým členům. Plní také jednotlivci — vol. Češi — své povinnosti vůči organizaci a celku? S politováním musíme konstatovat, že špatně. A naše organizace velmi potřebuje tuto spolupráci všech členů, kterou dosud postrádá a která se většinou omezuje jedině na uplatňování nároků. Jsou ovšem i zde vzácné výjimky, ale ty bohužel toliko potvrzují stanovené pravidlo. Omlouvat tuto skutečnost určitým konservatismem našich krajanů a tím, že se stále ještě nepřizpůsobili životu ve vlasti, že se nesnaží uplatňovat všestranně své bohaté zkušenosti a znalosti — by nebylo správné. Vždyť jsou zde již plná tři léta a za tu dobu se ti, kdo měli dobrou vůli, mnohem naučili. Je pravda, že vol. Češi mají tu nejlepší pracovní a dodavatelskou morálku, je pravda, že tam, kde chtějí, dosáhnou mnoho. Jako příklady necht slouží Český Chloumek, Liběšice, Pšov a jiné vzorné obce, osídlené našimi krajanmi. To však nestačí. Je třeba, aby se volyňští Češi nejen ojedinele — ale masově a organizovaně zapojili do velikého díla výstavby socialismu na vesnici a šli v prvých řadách průkopníků pokroku, jako kdysi na Volyni. Je třeba, aby se pojem „volyňský Čech“ stal nejen vyjádřením vlastenectví a bojovnosti, ale aby s našim jménem byla v našem, českém pohraničí spojena i usilovná snaha o vybudování nové socialistické vesnice. Jen tak dovršíme zdárně to historické dílo, jehož jsme byli spoluúčastníky v bojích za naši státní a národní nezávislost a svobodu.

Naším velkým nedostatkem je stále jakási neurčitá obava před odpovědností, a před tím, abychom nebyli prvními. Nebo je to nemístná a zavrhovací skromnost? Spíše nedostatek iniciativy: Někde také vychytralá vypočítavost, která samozřejmě přinese jen škodu jak jednotlivci tak našemu celku. Slyšíme občas „důvody“ na otázku, proč dosud v obci není Jednotné zemědělské družstvo: „až to udělají jiní“. Nevím opravdu, proč se v tomto případě raději neuplatňuje lidová moudrost přísloví: „Kdo dřív přijde ...“ Až vzorná, již dříve založená JZD, budou mít všechny event. překážky a potíže za sebou, přijde řada i na opozdilce, jimž zase lidová moudrost odpoví: „Kdo pozdě chodí ...“ Věříme, že v řadách našich zemědělců nebude takto postižených a že každý volyňský Čech se stane vzorným členem JZD, k jehož založení a rozvoji ve své obci činně přispěje! Tím také přispěje ke splnění jednoho z nejdůležitějších bodů našeho plánu.

Jar. Chudoba

Velký význam zimní akce „hovorů se zemědělci“

Zimní měsíce, kdy je v hospodářství poměrně klid, bývaly u nás již tradičně věnovány školení zemědělců. Tyto „Hovory se zemědělci“, jak se nazývá tato akce, se budou konat i v r. 1950, ale jejich vnější rámec i vnitřní náplň budou na rozdíl od minulých let podstatně reorganizovány. Nebudou to již pouhé přednášky, zabíhající často do podrobností a zkracující zpravidla dobu, určenou pro diskusi, na níž pak zemědělci ke škodě celé akce brali minimální účast, ale „hovory“ se budou konat ve formě veřejných schůzí, kde bude látka z předneseného referátu rozpracována do řady otázek, zaměřených ke konkrétním problémům, což zaručí nejen zvýšení úrovně diskuse, ale i osobnější vztah zemědělců k ní. Aby se co nejlépe zemědělci mohli zúčastnit školení, budou „hovory“ uspořádány v největší řadě obcí, neboť zkušenost ukázala, že spojování několika obcí ve celek snižuje účast zemědělců ze vzdálenějších obcí. Pro „hovory“ budou vyhrazeny ve vnitrozemí 3 půldny v měsících lednu až březnu, v pohraničí 5 půldnů, neboť referát z produkce živočišné, rostlinné a referát, řešící otázky venkovských žen s hlediska výroby bude zde ještě doplněn pokyny, jak dobře hospodařit.

Jako v minulých letech, tak i letos budou rolníci seznámeni se všemi aktuálními otázkami zemědělské výroby. Letos však k tomu ještě přistoupí i mnoho hledisek politických. Mluvme-li o tom, že náš stát je státem dělníků, rolníků a pracující inteligence, že jdeme k socialismu a že naše cesta vpřed dává všem pracujícím spolehlivou a optimistickou orientaci, pak se musíme snažit, aby každý z pracujících věděl, proč jdeme touto cestou vpřed a jaký je jeho úkol ve výstavbě socialismu. Zvláště naléhavé je to v zemědělství. IX. sjezd KSČ vytýčil heslo: „Tváří k vesnici“. Naše nové zemědělství se už nemůže spokojit se starými formami výroby. Mechanizace, družstevnictví, mičurinství — to jsou hesla, k nimž se hlavně zaměří školení zemědělců. Rolníci si dokonale své odborné znalosti a přijde i několik tisíc nových traktoristů.

Jenom socialismus může dát pracujícímu lidu nové vzdělání. Umožní, aby všechny schopnosti lidu byly rozvinuty do největší šíře a aby, dříve za kapitalismu přezraný malý rolník, se stal odpovědným a čestným budovatelem státu.

Toto vše řekne našim rolníkům zimní školení, naše letošní „Hovory se zemědělci“.

Výkup, rozpis a kontrakt

Na našem venkově se nyní dokončuje ještě výkup obilí a olejnin. Tomuto úkolu musí jak samosprávní činitelé, tak i hospodářská družstva, věnovat ještě velkou pozornost a je nutno zvláště sledovat plnění dodávek velkých zemědělců. Podle hlášení z různých krajů se ukázalo, že nesplnění dodávkových povinností jde daleko v převážné míře na účet právě velkých zemědělců. S celkovým výsledkem letošního výkupu bylo by možno projevit spokojenost, i když výsledek nedosáhl zcela množství podle dodávkových smluv, přece jen zvláště také v živočišné výrobě převýšil poněkud plán. Bolavým místem zůstává však výkup pšenice, který zůstal podstatně pod úrovní plánu. Tento zjev je zvláště nepřiznivý, jelikož současně se usiluje na našem venkově o přechod konsumentů od žitné ke pšeničné mouce, od chleba k pečivu. Proto v posledním kole výkupu je nutno zvláště věnovat všechno úsilí tomu, aby se dodávky pšenice ještě zvýšily.

Zároveň však se od poloviny prosince rozbíhá akce rozpisu výrobních a dodávkových úkolů na vesnici. Je to provádění zemědělského plánu na rok 1950. Úkoly byly rozepsány na kraje, z krajů na okresy a odtud na obce. Nyní je na místních národních výborech na vesnicích a na mimořádných vyživovacích komisích, aby provedly správný rozpis na jednot-

livě zemědělce. Správným může být i rozpis jen takový, který realisticky uváží výrobní možnosti a který zároveň ukládá vyšší povinnosti zemědělcům s větší výměrou půdy a s vyšší výrobností. Jen tak se dostane také malým a drobným zemědělcům možnosti, aby přebytky mohli prodávat na vol. trhu a zároveň se zmenšit tyto přebytky u vesnicích boháčů na nejnižší míru. Akce rozpisu je terminována do 10. ledna a v týdnu po tomto termínu se na vesnicích přistoupí k hromadnému podpisování výrobních a dodávkových smluv. Zemědělci se během roku 1949 přesvědčili o tom, že kontraktace není nějakým přechodným zařízením, nýbrž že tato forma smlouvy mezi státem a zemědělcem o jeho výrobních a dodávkových závazcích na jedné straně a o pomoci, kterou poskytne našemu zemědělství na druhé straně, je trvalým zařízením a že na něm spočívá splnění zemědělského spotřebního plánu. Proto je nutno věnovat zemědělským kontraktům co největší péči, řádně všechny okolnosti se zemědělci prodiskutovat a ukázat jim velké výhody, které jim z toho plynou. Všichni činitelé, kteří se podílejí na této akci si musí být vědomi toho, že zemědělské kontrakty určují zemědělskou práci a její výnosy pro celý rok a že vlastně již při podpisu smluv se rozhoduje také o výkupu příštích žn.

Zprávy svazu

Vrácení pojistných premií vol. Čechům placených v letech 1946-1947

Ministerstvo sociální péče prodává žádosti vol. Čechů o vrácení pojistných premií placených v letech 1946-1947 a v nejbližší době budou tyto premie vypláceny postupně dle okresů, jak byly předkládány. Prosíme, aby naši krajané neurgovali jejich vyřizování, neboť by zbytečně zatěžovali agendu SČZV nebo MSP.

Oznámení

Okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku oznamuje, že hromada odbočky se odbude 29. ledna 1950 v místnostech odbočky SČZV ve Šternberku, Partyzánská ul. č. 1. Počátek v 8,30 hod. ráno s následujícím pořadem jednání:

1. Zahájení schůze a volba předšedajícího a zapisovatele pro valnou hromadu
2. Přečtení protokolu z minulé valné hromady a vysvětlení otázek k němu
3. Referát o činnosti odbočky za uplynulý rok 1949 a diskuse o něm
4. Referát revisní komise a udělení absolutoria odstupujícímu výboru
5. Volby členů výboru odbočky a jejich zástupců, účelních dozorců a delegátů na valnou hromadu Svazu v Žatci
6. Všeobecná diskuse o potřebách odbočky a postavení pomníku padlým v Uničově
7. Volné návrhy.

Žádáme členy a příznivce Svazu Čechů z Volyně, by se dostavili přesně včas a jak v největším počtu. Děkujeme.

Výbor odbočky.

Poděkování. ÚV Svazu Čechů z Volyně a zaměstnanci ústředí v Žatci děkují všem krajanům za došlá vánoční a novoroční přání a slibují, že i v r. 1950 vynaloží všechno úsilí k tomu, aby krajanům sloužili jak nejlépe dovedou.

Valná schůze odbočky Svazu Čechů z Volyně v Podbořanech

Zveme tímto všechny krajany — vol. Čechy, členy SČZV, na valnou schůzi Svazu Čechů z Volyně, odb. v Podbořanech, která se koná dne 15. ledna 1950 o 8. hod. ranní v hostinci p. Masopusty (býv. hostinec „LEGIE“) na náměstí.

Program schůze:

1. Zahájení
2. Zprávy o činnosti odbočky
3. Zpráva revisní komise
4. Volba nového výboru
5. Volba zástupců na valnou schůzi SČZV v Žatci
6. Volné návrhy.

Prosíme, abyste ve vlastním zájmu delegovali z Vaší obce jednoho nebo dva delegáty, kteří budou jednat na schůzi za všechny volyňské Čechy z Vaší obce.

Zvláštní upozornění. Upozorňujeme, že řada našich členů neplní své závazky vůči Svazu t. j. neplatí členské. Prosíme, aby důvěrníci z míst svého působení vybrali členské a proplatili je prostřednictvím Hosp. záložny v Podbořanech nebo přímo tajemníku Svazu.

Předs. Jiří Rébl Taj. Ant. Verner

Krajané z Volyně, kteří přišli na území ČSR mimo rámec reemigrační akce v r. 1947 nebo čs. zahr. arm. ze SSSR a jejichž reemigrace nebyla dosud dodatečně schválena, byli anebo budou vyzváni na bezpečnostní referáty okresních národních výborů v místech svého pobytu. Upozorňujeme, že tato akce je prováděna také za účelem evidence, aby mohly být vyřizovány formality, související s nabytím čs. státního občanství.

IV. ples volyňských Čechů v Žatci

Pořadatelstvo oznamuje, že vstupenky na IV. ples volyňských Čechů nebudou s největší pravděpodobností prodávány u pokladny v sálech, poněvadž podle dosavadního mimořádného zájmu mezi krajany o tento tradiční ples a vzhledem k omezenému počtu budou vyprodány v předprodeji. Zajistěte si proto účast na plese včasným objednáním vstupenek v kanceláři SČZV v Žatci u kr. Pavlíka.

Různé zprávy

Výměna starých policejních přihlášek

Jelikož staré t. zv. policejní přihlášky pozbývají dnem 30. prosince 1949 platnosti, provádí MNV v Žatci výměnu jejich za přihlášky nové. Výměna musí být provedena všemi občany v době od 2. ledna do 31. března 1950. Je proto povinností všech majitelů a národních správců domů v Žatci, aby zakoupili potřebné tiskopisy pro všechny nájemníky a vyplněné je od nich donesli na radnici, kde bude provedeno jejich převzetí. K novým přihláškám je nutno přiložit doklady jako osobní průkaz, vojenský list, pracovní knížku. Doklady budou ihned vráceny. Nyní se bude každá osoba přihlašovat samostatně, to je samostatně manžel i manželka. Děti do 14 let se přihlašují k matce, majili s ní stejné jméno a bydliště, jinak také samostatně. (TSMNV)

V soutěži administrace Věrné Stráže o získání největšího počtu nových předplatitelů zvítězil krajan Eustach Zvarič z Pohořelic, který získal 9 odběratelů. Druhé místo obsadil Josef Liščuk z Velemína u Lovosic počtem 8 nových odběratelů.

Soutěže se zúčastnili s větším i menším úspěchem také tito krajané: Josef Vozenílek, Velké Hleďšebe, Anna Doležalová, Kyje, Vladimír Hrdina, Zelená Hora a Aní. Kršňáková, Nový Malín. — Všem vyslovujeme srdečný dík.

Blahopřání. Dovídáme se radostnou zprávu, že známý náš krajanický pracovník, jednatel odbočky SČZV v Suchdole n. O. a vedoucí kult. čety „Volyň“ Václav Dubec dne 11. t. m. vstoupil s Jiřinkou Schovánkovou do stavu manželského. — Redakce a administrace Věrné stráže jménem svým a všech pracovníků blahopřeje mladým novomanželům a přeje jim to nejlepší na společné cestě!

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(24. pokračování)

Moravský se s ním do hovoru nepouštěl a stoje stále u okna, nenápadně jej pozoroval.

Kapitánova spojka nikterak nešetřila slovy.

Moravský z jeho řeči vyrozuměl, že brzy bude na lokomotivu přijata druhá směna, poněvadž se počítá do budoucna s dlouhými pochody a s velkými operacemi.

„Brzy to tady zkoncujeme s „rudými“ a pak je poženeme na sever. Nakonec vjedeme s „broněvikem“ vítězně do Moskvy.“ — chvástl se telefonista.

Moravský jen nenápadně poslouchal a v jeho nitru to vřelo zlostí a nenávisti. Jen si myslel: Vřel vám udělám skrt přes rozpočet, až vás vykoupám v Donci.

Zatím, co se telefonista bavil se strojvůdcem, zazvonil zase telefon. Spojka zvedl sluchátko a předával strojvůdci rozkazy kapitánovy.

„Připravte vlak k odjezdu! Hned z místa se musí nasadit tempo.“

Očekáváje další rozkazy, Moravský připravil všechno k odjezdu. Pára zasyčela.

Teď bylo chvíli ticho.

V budce na lokomotivě hořela malá lucerna, která osvětlovala více stroje než místnost. To bylo prospěšné Moravského plánované operaci.

Pak následoval další rozkaz:

„Bez hluku, po nasazení rychlého tempa, blížít se k rudému světélku, jež je postaveno před rozbitým mostem.“

Vlak se hnul.

Strojvůdce vystrčil hlavu oknem a díval se do tmy.

Srdce Moravského silněji zabušilo. Vyčítal, že nadešel čas. Na pultě na dosah ruky ležel těžký francouzský klíč.

Telefonista stál na druhé straně se sluchátkem u ucha, jsa obrácen k Moravskému zády.

Moravský vyčkával, aby vlak projel alespoň polovičku trati. Hustá tma mu nedovolovala dosti dobře se orientovat, ačkoliv znal místnost dobře. Pozorně se díval do svého okna, když v dále pozoroval červené světlo, kde měl vlak zastavit. Moravskému bylo jasné, že tam jsou nějakí bělogvardějsí vojáci. Rozhodl se proto, že s prací začne asi kilometr před znamením.

Strojvůdce stále stál u okna a pozoroval tmu. Také spojka nezměnil své postavení.

Moravský byl rozhodnut: teď!

Prudec uchopil s políčky velký francouzský klíč a uhodil jím po nalinkovaném skle na kotli, kde se měřilo napětí páry. Z rozbitého otvoru se hrnula vši silou bílá pára, jež naplňovala budku lokomotivy.

„Zatoč parní kohout!“ — křičel strojvůdce, když v odpověď mu bylo Moravského oznámení, že je opáfen. Zatím ale Moravský vši silou udeřil oním klíčem telefonistu. Zatím už strojvůdce zastavil páru. Nestačil se však ještě ohlédnout, když těžký francouzský klíč jej udeřil po spánku. Nato vytáhl Moravský strojvůdci jeho revolver, nahlédl z okna a viděl, jak se zvolna přibližuje červené světlo. Skočil ještě ke stroji a pustil lokomotivu plnou rychlostí.

V té chvíli zvonil telefon.

Moravský ho však už neslyšel, neboť vyskočil z lokomotivy a přilehl k železničnímu náspu.

Obrněný vlak se stále rychleji a rychleji blížil k rozbitému mostu.

Moravský se třásl nervovým napětím. Svůj zrak upřel na červené světélko.

Za chvíli se ozval pronikavý skřípot oceli a silné syčení páry.

Moravský si oddechl a uklidnil se. Oči si už zvyklý na tmu a tak se začal plížít, nejdříve podél trati, k blátům do rákosí. Na trati se pak ozvaly kroky utíkajících lidí. To už Moravský byl schován v rákosí a zvolna se prodíral kupředu. Byl už promoklý do kůže, neboť přšelo a dole bylo bláto a mokrá rákos. Necítil však nic, než blažený pocit z dobře vykonané práce.

Cesta ke svým byla dlouhá a těžká. Takových bahnem vedla asi sedm kilometrů. Když ušel asi kilometr od trati, napřímil se a směleji kráčel kupředu. Přechel už rákosí a bral se močálovitou půdou, kde nohy až pod kolena zapadaly do bahna.

Končily se pak močály a zase začaly vysoké porosty rákosí. Tady se mu šlo lehčeji, neboť nohy se už tolik nebořily.

Když přešel značný kus cesty, byl silně unaven. Kráčel, máje hlavu nachýlenou, voňným, těžkým krokem, sotva noha nohu mijela. Pod tíhou únavy teď usedl alespoň na chvíli si odpočinout.

Sotva usedl, ozval se vedle něj jakýs třesk, jakoby praskalo rákosí. Nastražil proto sluch a uslyšel volné kroky. Někdo jde! Kdo? Je to přítel, nebo snad nepřítel? Věděl, že po této trati chodí často hlídky rudoarmějce do města a naopak, že tudy odchází hodně mladých z města za Don. Nebylo však jisto, zda to není hlídka nepřátelská. Bylo proto lepší se neprozradit.

Hned když Moravský poznal, že někdo jde, přitiskl se k zemi, vytáhl pistoli a čekol. Kroky však bylo slyšet opodál a za chvíli se vzdalovaly ve směru k železnicí.

Moravský se dal na další cestu. Únava jej však stále zmáhala. Přšet zatím přestalo, avšak nohy zapadaly hluboko do rozmoklé země. Asi po dvou kilometrech takové cesty Moravský únavou klesl a usnul tvrdým snem...

*

Zavanul slabý ranní větřík. Rákosí se jemně vlnilo. Oblcha se vyjasnila a na východě se rděly červánky. Den se probouzel.

Moravský by nevěděl nic o probouzejícím se jitra, kdyby ho nevyrušily hejna komárů. Několikrát se po nich ve snu ohnal, když však dorážela stále, probudil se. Protáhl se a ucítil silnou bolest nohou. Přemáhaje však bolest, Moravský se zvedl a vyskočil. Bral se do údolí k břehům Donce. Podél řeky pak po proudu kráčel k cíli.

Náhle se před ním objevilo velké prostranství, kde bujně rákosí bylo vypáleno. To bylo nutno přeběhnout. Nebezpečí však bylo v tom, že zde mohl být velmi dobře pozorován. Zastavil se a přemýšlel. Aby předešel nečekaným výjevům,

zastřelil si revolver dozadu za košili a vyskočil.

Ještě neprošel polovičku prostranství, když z rákosí vyskočila proti němu postava. Moravský se zarazil. Snad tu není nástraha kozáků. Šel však směle vstříc přichozímu. Byl v kozácké uniformě, ale beze zbraně.

„Hej, bratře, (kozáci si navzájem říkají „bratře“) — volal už zdaleka kozák, nevidíš jsi tady někde malé telátko?“

„Nevidíš, sám už druhý den hledám krávu. Snad ji ani nenaudu.“

„Jaká byla ta tvoje kráva?“ — ptal se Moravského, prohlížeje si ho od hlavy k patám.

Moravský pochopil, že ho chce kozák nachytat na slova a klidně odpověděl: „Strakatá, na čele měla bílou lysinku.“

„Tak jsem ji viděl. Pase se tam na louce. Pojd, ukáži ti ji.“

Nedalo se nic dělat. Moravský věděl, že v rákosí jich je asi více. Šel tedy s kozákem.

Jen vkročili do rákosí, šel jim naproti druhý kozák s puškou v ruce.

„Podívej, Jáchyme Gavriloviči, jakého kapra jsem ulovil!“ — volal kozák, který přivedl Moravského.

„Nikoho jste neuložil. Hledám jenom svoji krávu“ — bránil se Moravský.

Kozáci však nedbali jeho řeči. Hned jej zběžně osacovali, ale revolver za pasem na zádech nenašli. Ubezpečení, že Moravský nemá žádnou zbraň, vedli ho dál do rákosí.

Jsou-li jenom dva, pak to půjde s nimi dělat, uvažoval Moravský.

A o tom, že jsou jenom dva, se Moravský přesvědčil.

Když poodešli dál, kozák, který měl pušku, nařídil Moravskému, aby shodil boty.

Moravský tedy uposlechl a jen si pod vousy broukal, jak je možné jít v rákosí bosýma nohama.

„K čemu ty potřebuješ boty. To jenom kozáci mají chodit v botách a takový mužik — tomu stačí pastoly!“ (Boty upletené z lýkové kůry).

Když Moravský shodil boty, kozák, který jej přivedl, se pro ně sehnul.

„Ty boty jsou moje“ — okřikl jej kozák druhý, mající pušku.

„A to zase ne! Já jsem ho přece přivedl, je to tedy moje kořist!“ — bránil se druhý.

A vznikla mezi nimi hádka. Kozák, který jej přivedl, uchopil boty a chtěl utéci.

„Stůj, nebo tě zastřelím!“ — volal druhý s puškou, odvrátiv ji od Moravského a namířil na svého kamaráda.

Na to čekal celý čas Moravský, pozoruje své nepřátele.

Jako tygr vyřítl se s revolverem v ruce na kozáka s puškou. Moravský hned uchopil pušku a nařídil kozákům, aby zvedli ruce vzhůru. Nezdráhali se ani trochu. Udatnost Moravského je nenechávala na pochybách.

Moravský si obul boty a začal se jich vypytlávat, z které jsou posádky a jsou-li tam kozácké hlídky. Pak jim zavelel:

„Lehnout!“

Kozáci teď byli v domění, že je chce zastřelit, I začali ho prosit, aby se slitoval nad jejich dětmi.

„Nejsem bandita, abych vás zabíjel. Vidím, že jste chudí a ještě k tomu hloupí kozáci“ — uklidnil je Moravský.

(Pokračování příště)

Dějiny české Volyně

Dr. J. Folprecht

Všechny podobné názory, i týkaly-li se rozhovorů soukromých, jsou u Palackého i Riegra naprosto nepravděpodobné. Rieger, který vlastně ve svých projevech na moskevském sjezdě zastupoval Palackého, několikrát velmi důrazně narazil na nepjatý poměr rusko-polský, ježto Poláci se sjezdu nezúčastnili, nebyl by jistě ani v soukromí se chtěl dotknouti momentu, který by ať po stránce politické či nábož, zvýšil napětí vůbec, a zvláště ne na pomezí rusko-polském. Vždyt tento moment by byl býval v naprostém rozporu s jeho řečmi na sjezdě a byl by jen zvyšoval ve slovanských věcech ten nedostatek, který mu nejvíce ležel na srdci, totiž poměr rusko-polský.

Na Slovanském sjezdě se neozvalo ani slovo o tom, že by česká emigrace do Ruska měla mít jiný význam, než ryze hospodářský. Politické a náboženské motivy vynikly teprve později, patrně proto, že řízení přesídlování dostalo se do rukou obchodních ve Varšavě.

O přesídlování Čechů do Ruska se mluvilo též na zasedání moskevské zeměpisné společnosti dne 12. června 1867.^{1/} Tu vznesl Rieger dotaz, do jaké míry by bylo možno obrátit české stěhování místo do Ameriky — do jižního Ruska. Většina se shodovala v tom, že by se k tomu nejlépe hodila gub. samarská^{2/} a krajiny na úpatí Kavkazu. Toto určení vedlo Václava Friče k výtce, že svůj lid vábíme zas na Kavkaz jako dříve na Amur a děláme propagandu k vystěhování.^{3/}

Riegrův dotaz o stěhování Čechů do Ruska stal se v Moskvě za tím účelem, že by bylo voleno menší emigrační zlo: místo do Ameriky do bližší země slovanské. Neboť v té době česká veřejnost i publicistika se lekaly už přílišného odlivu Čechů do ciziny.

Je tedy zcela jasné, že popud k stěhování Čechů do Ruska na Sjezdě slovanském se skutečně stal. Konečně Čechové už předtím se do Ruska stěhovali. Rusové však s touto cestou emigrační počítali už před r. 1867. Z jednání na moskevském sjezdě nevysvítá nikterak emigrace na Volyni a proto také nemohla tehdy česká emigrace býti doprovázena jakýmkoli ruskými přáními politickými a náboženskými vůči Polákům. Tehdy ovšem nebylo také řeči o českých vlašných katolicích, o husitismu, o formálnosti katolictví a p. Zatím tedy tyto všechny předpoklady vznikaly z toho, že první čeští volynští přistěhovalci byli náboženští, nekataličtí exulanti. Věci se později ovšem vyvíjely jinak.

Nutno však už zde připomenouti, že jeden z českých jednatelů o stěhování, František Příbyl, jednal v Praze s Palackým i s Riegre, kteří po dlouhém váhání dali souhlas k stěhování Čechů na Volyni.^{4/}

Zemědělská emigrace česká už před r. 1867, v letech 1863—1869, vedla do gubernie tauridské, kde bylo napočteno v r. 1897 v Čechohradě v újezdě melitopolském a v Bohemce i v Alexandrovce v okrese perekopském a jinde celkem 1962 Slováků a Čechů.^{5/} Na Kavkaze bylo napočteno téhož roku 3360 Čechů a Slováků v gubernii černomořské a kubáňské (Metodějovka, Kyrilovka, Vladimirovka, Glěbovka a j.).

Příčiny hospodářské

Zmínili jsme se už o tom, že při emigraci Čechů na Volyni působily také příčiny hospodářské. Doba Metternichova, Bachova a Beustova, třebaš někdy byla vyšňořována absolutismem „osvíceným“, byla však tak protičesky krutá, že vedla až k nešťastnému pasiv. českému parlamentnímu odporu. Posilovala Němce v Rakousku a činila z Čechů ná-

rod duchovně i hospodářsky druhořadý ve vlastní zemi. Hospodářské poměry v Rakousku byly obecně velmi chatrné a byly udržovány na určité výši jen s nejnějším úsilím. Po zřízení dualistické soustavy a při sestavování nového státního útvaru předlitavského byly záměrně rušeny všechny svéprávnosti české, zvláště však v zemědělství, a přestože v nové ústavě byla zaručena naprostá rovnoprávnost všech národů, tato nová zřízení všechna byla prováděna na úkor Čechů, čímž selský stav v Čechách i na Moravě stále více upadal. Věnovala se v novém zřízení daleko větší péče oborům, které byly zastávány v Čechách Němci v pohraničí, po případě v alpských zemích, než oborům, které byly údělem Čechů ve vnitrozemí, totiž hlavně polnímu hospodářství.

Znásilňovala tedy absolutistická era rakouská a s ní spojený dualismus nejen každou snahu svobodomyšlnou, nýbrž i všecko české hospodářství, hlavně selské podnikání.

Ohlíželi se proto naši lidé po cizině, kde viděli svobodu, a hlavně se jejich touhy nesly k Americe, což vzbuzovalo starosti našich politických činitelů, neboť se obávali vystěhování příliš četného.

Ale neutěšené poměry hospodářské i politické této absolutistické, zpátečnické a fanatické doby byly příliš silné. Dalo se pouze nahrazovati větší vystěhovalecké zlo menším.

Výhodná emigrace

I když se uvádí v r. 1868 tak neuvěřitelně málo českých rodin na celé Volyni (Križanovskij jich počítá v r. 1868 pouze čtrnáct), dá se usuzovati, že naši venkované od založení Lutardovky, Pohořelců a Podhájců, totiž od r. 1861, leccos se dovídali o výhodných podmínkách pro vystěhovače do této země.

^{1/} Pouť Slovanů do Ruska r. 1867 a její význam. V Praze 1867 (Ed. Grégr).

^{2/} Nyní Kujbyšev.

^{3/} Jos. Václav Frič: Buď jasno mezi

námi, str. 33. Praha 1868 a Rub a líc slovanské výpravy na Rus, str. 26. Praha 1867.

^{4/} V. též J. J. Křižanovskij: Čechi na Volyni.

^{5/} Jan Auerhan: České osady v tauridské gubernii. Sborník menšinový, 1914, I.

J. Zezula: Čechové na Krymu, Čechoslovan, III. r.

Popisy českých osad na Volyni — Vilémovka

(Pokrač.)

Po nich šli ještě do armády Josef Herynek, Jan Foitík a Jaroslav Kačírek. Z nich v čs. legiích na Rusi sloužili: Václav Hybler, Václav Tvrď, Josef Tvrď, Jan Foitík, Josef Herynek a Jaroslav Kačírek. Ve válce padli: Felix Konopka, Václav Kačírek, Josef Švorc a František Hnízda.

Sama obec válkou velmi utrpěla. Vrtkavost fronty byla taková, že se několikrát přehnal přes Vilémovku a konečně se zastavila v několika-kilometrové vzdálenosti na západ, avšak v dostřelu německého dělostřelectva a právě od něho obec mnoho utrpěla. V obci byly rozmístěny vojenské ruské jednotky a pozemky byly rozruty vojenskými zákopy a také od dělostřelectva. Z budov většina buď shořela nebo byla rozebrána na zákopy. Zahrady byly vykáčeny. Na mnohém dvoře válku přežila pouze — studna! Neméně žalostný byl osud rodin. V roce 1916 byl okamžik, kdy byla obec rozdělena mezi dvě armády: na severním konci obce byli Rusové a na jižním byli Němci. Když Němci byli nuceni ustoupit, sebrali s sebou i veškeré obyvatelstvo. A tak byly — jak se tehdy říkalo „do plenu“ odvlčeny tyto rodiny: Fr. Hokeš, Jakub Heller, Vl. Havelka, rodina Al. Matouše (sám Alois Matouš zůstal na ruské straně), Lubková Anna, Josef Konopka, Hokeš Václav, Fr. Svatuška, rodina Hradcová, Václav Dvořák, Frant. Cihla, Albert Tvrď a Frant. Svatuška. Tomuto však se podařilo v několika km od obce se Němcům vytráfit i s rodinou a vrátil se zpátky. Byl však později zavražděn bandity, kteří přepadli jeho rodinu doma a jeho šavlemi usmrtili. Rusové zase odsunuli druhý konec obce na ruskou stranu. Byli to tiito občané a jejich rodiny: Josef Hybler, František Hybler, Josef Herynek, Josef Pavelka, Jan Foitík, Jar. Kačírek, Jos. Čurda. Rovněž na ruskou stranu byly odsunuty rodiny Němců, kteří ještě ve Vilémovce bydleli. Tito Němci však kdesi u Torčina se Rusům rozprchli do lesů, prosákli frontou a dostali se na německou stranu. Byli pak v „plenu“ až do konce války a teprve asi v roce 1918 se vrátili na své usídlosti. Rovněž tehdy se vracely i české rodiny z plenu. Rodiny, které byly na straně ruské se vrátily do svých domovů o něco dříve, tak zvláště se to podařilo Josefu Hyblerovi a Josefu Pavelkovi, kteří pak byli v obci i když tato byla obsa-

zena vojskem a nedaleko zuřila fronta.

Obnova obce po válce šla velmi pomalu. Jak jsem již uvedl, pole byla celá rozrytá a zarostlá vysokou travou. Stavby byly zničené. Mnohde museli navrátní se občané spokojit se obyčejným sklepem, upraveným k přebývání nebo „zemlankou“. Materiál na stavby se dovážel z t. zv. Koritnických lesů, kde se od války skrývalo různých dobrodruhů a ohrožovali bezpečnost. Rovněž obilní semena se musela dovážet dosti z daleka a koně se nakupovali až přes sto km daleko v býv. ruském záfrontí. K tomu dlužno uvést, že se stále ještě střídaly různé režimy, děly se ještě voj. přesuny a vzrůstalo se banditství. Jakýs taký klid nastal, když se konečně na Volyni uchytili Poláci a pomalu zaváděli pořádky. Trvalo to však skutečně léta, než Vilémovka přešla do svého bývalého předválečného stavu. Poznenáhlu se zase obnovovaly chmelnice a byl to zase Alois Matouš, který první obnovil velikou chmelnici. Po něm následovali další sousedé. Mimo to se zde pěstovala také cukrová řepa, ač zde nedávala příliš dobré výsledky. Také dovážka na dráhu nebyla nikterak výhodná a tak bylo od jejího pěstování upuštěno. Velký přínos znamenaly obnovené ovocné zahrady, zvláště potom, kdy byla od Lucka na Lvov vybudována železniční trať a nedaleko vznikla dvě nádraží: Sienkiewiczovka a Zviňače, a ovoce se dodávalo do Lvova, Krakova a jiných polských měst.

Škola byla v obci obnovena ve školním roce 1922/23 a sice nejdříve v najaté místnosti u Václava Žitného a později byla přenesena do domu vdovy B. Cihlové. Prvním učitelem byl Polák Mazurkiewicz. Ten však o svoji školu příliš nedbal. Měl časté dovolené, které si samočinně prodlužoval, rád si zahýřil a rád vyjel do města. To vzbuzovalo u občanů nevoli. Do věci zasáhl sám inspektor a naposledy školu zrušil. Děti z Vilémovky pak docházely do školy v české Sklíní. To bylo však dosti daleko a při volyňském zimním období někdy vůbec nemožné. A tak se konečně občané dohodli na stavbě vlatsní školy. Bylo s tím spojeno trochu obecních bouří, ale konečně dobrá myšlenka zvítězila. Občané prodali obecní pozemek, stržený obnos zvětšili dobrovolnou daní, již se zdanili od ha pozemků

a se stavbou školy se začalo. Byla v ní prostorná třída, plně vystačující pro děti celé obce, a byl pro učitele. Většina prací byla vykonána občany bezplatně — dnes bychom řekli dobrovolnými brigádami —, pouze byl zaplacen mistr stavitel, pokrývač a truhlář. Pro školu byl získán vhodný pozemek uprostřed obce, ohrazen plotem a vysázena ovocná zahrada. Škola byla slavnostně otevřena a vysvěcena 28. X. 1929. Na ten den bylo pro příště ustanoveno vilémovské posvícení, neboť do té doby slavila Vilémovka posvícení společně se Sklíní.

Prvním učitelem na této škole byl Polák, Michal Dubski, velmi inteligentní a společenský člověk, prvotřídní pedagog. Působil zdárně v obci několik let, k plné spokojenosti všeho občanstva a také děti je měly rády. Uhnal si však tuberkulósu a byl dán do pense, načež za nedlouho zemřel. Po něm se brzy za sebou vystřídalo několik dalších učitelských sil. Byli to: Vanda Šanceřová, Jan Dyda, Jan Dalka, Michal Golebiowski a poslední — Čech, potomek pobělohorských exulantů — Adolf Tuček, jenž působil v obci až do vypuknutí světové války v roce 1939, načež byl povolán do polské armády a od té doby se stal nezvěstným.

V době, kdy na Volyni vznikla Česká matice školská, byly zde činné také přípravy k založení Kola ČMŠ. Na to pak mezi ČMŠ a býv. Hlasem Volyně zazněl skřípavý tón disonance a občané, oddaní „Hlasovci“, snahy o utvoření Kola ČMŠ zmařili. Zato později zde vznikl hasičský sbor, který si velmi čile vedl a byl jedním z prvních na celém okrese. Držel se dobře nejen při různých okrskových nebo okresních závodech, ale hlavně i v protipožárních akcích. V celém okolí byl znám jako nejpohotovější sbor, který dokázal dostaviti se k ohni do obce, několik km vzdálené dříve než hasičský sbor z téže obce, když právě hořelo. Také kulturní vedení obce stihl na sebe. Pořádal divadelní představení, plesy, založil knihovnu, pořádal výlety a dětské besídky. Celý sbor prošel odborným školením I. stupně a řada členů prováděla i stupeň druhý s velmi dobrým prospěchem.

(Pokrač.)

Д. МЕДВЕДЕВ,
Герой Советского Союза

(Продолжение)

На первом же повороте фурманки свернули в сторону от шоссе и через короткое время очутились на нашем партизанском „маяке“ (секретная партизанская база). Здесь немецкий офицер переоделся в комбинезон и стал тем, кем был на самом деле, — партизаном Николаем Ивановичем Кузнецовым.

Николай Иванович был родом с Урала. Недюжинный ум и волю выражало его серьезное, строгое лицо и в особенности серые, стальные глаза. Высокого роста, стройный, смелый и сильный, он вскоре стал у нас в отряде самым замечательным партизаном-разведчиком.

Дело в том, что Кузнецов свободно владел немецким языком. Он научился говорить по-немецки еще мальчишкой. По соседству с деревней, где он рос, жили немецкие колонисты. Общась с ними, Кузнецов не только изучил язык, но и узнал быт и характерные черты немцев. Позже, в школе и в институте, он продолжал заниматься немецким языком. По своей гражданской профессии Николай Иванович был инженером.

Кузнецов, как выяснилось в отряде, был вообще прирожденным лингвистом. Он, например, раньше совершенно не знал украинского языка. Но как только мы пришли на украинскую землю и Кузнецов стал бывать в хуторах, он быстро начал разговаривать по-украински, пел украинские песни, и крестьяне считали его настоящим украинцем.

Когда мы появились в местах, где живут поляки, Николай Иванович заговорил по-польски. Но этого мало: Кузнецов мог разговаривать по-русски, по-украински или по-польски так как будто он плохо владеет этими языками, изображать немца, говорящего по-русски, или русского говорящего по-польски. Словом, в этом отношении Николай Иванович был непревзойденным актером.

Еще в Москве Кузнецов сказал нам, что хотел бы проникнуть в

среду немцев и добывать нужные сведения. Мы на это согласились, но поставили перед ним условие: хорошо изучить порядки в немецкой армии, изучить какую-нибудь немецкую область, чтобы выдавать себя за уроженца этой области.

Кузнецов решил сделаться истым пруссаком. Он перечитал массу книг о Восточной Пруссии, ее экономике, природе, жителях. Город Кенинсберг он уже так живо представлял себе как будто на самом деле там родился и жил.

Мы стали давать ему пленных, но не только для допроса, а для того, чтобы, разговаривая с ними, он узнавал порядки в немецкой армии.

Пленные, которые к нам попадались, не удовлетворяли Кузнецова:

— Это олухи какие-то, заводные манекины! Шаркать ногами только умеют. Какой там с ними разговор, когда они, кроме „хайль Гитлер“, ни черта не понимают!

— Откуда же вам профессора достать? — улыбаясь, отвечал я Николаю Ивановичу.

— Да я сам себе достану настоящих „языков“. Вы только разрешите.

— Пожалуйста!

И Николай Иванович придумал ту операцию, о которой я рассказывал. Эта операция была особенной. Как указывается в военных учебниках, обыкновенная засада проводится так: притаившись в определенных местах, бойцы ждут появления противника и нападают на него. Ну, а если вам дано открытое шоссе и кругом одни лишь поля, — где здесь устроить засаду? Вот почему Николай Иванович решил провести, как он сам назвал, „подвижную засаду“ на фурманках.

Чтобы не вызвать ничьих подозрений, он оделся в мундир немецкого офицера, а остальных партизан нарядил полицейскими.

Кузнецов недаром облюбовал

красивый „оппель-адмирал“. Добыча в этой машине действительно оказалась интересной, „языки“ — на самом деле „длинными“.

В лагере Кузнецов явился к пленным в форме немецкого лейтенанта. Соблюдая положенный в немецкой армии этикет, он шаркался перед ними.

— Садитесь, — хмуро предложил галантному лейтенанту майор Гаан, указывая на бревно; много сиденья в палатке не было.

— Как вы себя чувствуете? — любезно осведомился Николай Иванович.

Но те были настроены не столь благодушно:

— Скажите, где мы находимся и что все это означает?

— Вы в лагере русских партизан.

— Почему же вы, офицер немецкой армии, оказались в лагере наших врагов?

— Я пришел к выводу, что Гитлер ведет Германию к гибели, все равно войну проиграет, и добровольно перешел к русским. Вам я тоже советую быть откровенными.

Немцы упирались недолго, и у Кузнецова начались с ними частые и длительные беседы. „Собеседники“ были квалифицированные, и с ними Николай Иванович мог вполне проверить свои познания в немецком языке. Весьма кстати граф Гаан оказался „земляком“ Кузнецова — из Кенинсберга.

При обыске у имперского советника связи Райса была найдена карта грунтовых, шоссе и железных дорог всей оккупированной Украины. Карта была снабжена подробными описаниями. Кузнецов, изучая карту и описания, натолкнулся на очень важный секрет немцев. В описании указывалось, где проложена трасса международного бронированного кабеля, связывающего Берлин со ставкой Гитлера на востоке, находившейся недалеко от Винницы.

(Продолжение следует)

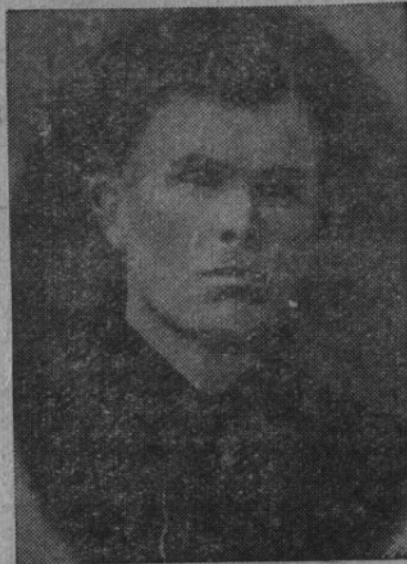
Václav Buben, nar. 1. 6. 1920 v Antonovce, okr. Plužno na Volyni. Roku 1940 vstoupil do Rudé armády a čestně konal svoji vojenskou povinnost až do 23. 6. 1941, kdy se stal nezvěstným. — Se stále stejnou láskou a s žalem vzpomínáme na tebe a nikdy nezapomeneme!

Truchlíci rodiče, bratři a sestry.

Lucky Alexandr, nar. 1907 v Sofievce na Volyni, padl 11. září 1944 v těžkých bojích o Dukelský průsmyk. — Necht' je Ti země, zkropená krví tisíců Tvých spolubojovníků, lehkou a spánek v ní sladký. Vzpomínka na Tebe bude stále hřejivá a živá. Byl jsi dobrým a takovým zůstaneš pro nás stále!

Manželka, syn, dcera, matka, sestry, bratři a příbuzní.

S nezmenšenou bolestí v srdcích vzpomínáme, že dne 28. ledna t. r. tomu bude 6 let, co zahynul tragickou smrtí náš drahý manžel a otec, **Ondřej Stryja** z Novo Krajeva, nar. 1895, zasažen střepinou z minometu při odstupu Němců. Vzpomínka na Tě nám bude stále svítit do budoucna. **Truchlíci manželka, děti, matka, sourozenci a četné příbuzenstvo.**

S hlubokou bolestí v srdcích vzpomínáme pátého výročí památky našeho drahého manžela, otce a syna **Josefa Kršňáka**, nar. 20. září 1904 v Knerutech na Volyni. Padl jako příslušník čs. arm. sboru v SSSR v Jaslinkách u Dukly. — Kdož jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku s námi. **Manželka, rodiče a syn.**

Hlubokým žalem sklíčení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná maminka a babička, paní **Olga Jakubská**, neúnavná pracovnice pro blaho všech lidí. Jako švadlena vyučila sta děvčat tomuto povolání a nesla pokorně radost i bolest ze života. — Zesnula tiše po krátkém utrpení v úterý 20. prosince 1949 ve věku 73 let. Pohřbena byla na hřbitově v Žatci. Prosíme všechny známé, zvláště její bývalé zákyně, aby jí věnovali tichou vzpomínku.

Děti a vnuci.

Dne 27. prosince 1949 zemřela naše drahá dcera, vnučka a neteř **Lída Domanská**, nar. 6. XII. 1936 v Demidovce na Volyni. Pohřbena je na městském hřbitově v Ostrově u Karl. Varů. — Želíme hluboce odchodu naší drahé zesnulé a nikdy nezapomeneme její dobré mladičké duše. S bolestnou vzpomínkou posíláme ti na hrob, naše drahá Lído, přání sladkého spánku. **Rodiče, děda a tety.**

Prodám dle ceny NPF 13 ha země usedlost v dobrém stavu a za velmi dobrých podmínek v řepaňsko-obilnářském kraji. Bližší informace v adm. Věrné strážě a na Svazu Čechů z Volyně v Žatci, anebo přímo u majitele — Evžen Matienko, Okořín čp. 17, okr. Chomutov.

Předám usedlost, dle přání 9 let 13 ha, 120 kop I.A chmelnic, ovoce, dráha, škola v místě, elektřina, vodovod — se zásobami a inventářem **Ant. Jalošinský, Veletice 43, p. Žatec.**

Upozornění. Upozorňuji volyňské krajany, že již téměř rok nevede knihkupectví v Podbořanech a prosím tedy, aby objednávky knih nebyly adresovány na mé jméno, protože je nemohu vyřídit. Býv. maj. knihkupectví vede **Narpa, n. p., Podbořany.** J. Foitík

Angorské králiky, dobré vlnařské tetované a registrované prodám. Jednoho vyspělého samce 10měsíčního a taktéž přijímám objednávky na mladé. **Vladimír Libovický, Tvršice 88, p. Žatec.**

Blahopřání. Vedoucímu pracovníkovi naší odbočky a kult. čety „Volyň“ **Václavu Dubcovi** ze Suchdolu a J. řince **Schovankové**, hodně štěstí, spokojenosti a radosti na nové manželské dráze přeje **Vladimír Libovický.**